Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ★ nr. 38 (494) miercuri 9 mai 1956 ★ 4 pag. 15 bani

Ani glorioși

Acum, de 8 Mai, Partidul nostru iubit împlinește 35 de ani de viață. E o sărbătoare scumpă pentru poporul nostru, deoarece toate victoriile pe care cei ce muncesc le-au dobîndit în acești ani, le-au dobîndit în frunte cu partidul.

Partidul a condus masele muncitoare din victorie în victorie, fiindcă la temelia activității lui stă învățătura marxist-leninistă, învățătura luptei pentru libertate și fericire a celor mulți.

Partidul a condus la biruință lupta poporului, datorită forței și înțelepciunii inmănunchiate a comuniștilor. Partidul cunoaște toate năzuințele, bucuriile și grijile poporului, le dă glas, le împlinește.

Comuniștii sînt fiii cei mai buni ai poporului, sînt mereu în mijlocul lui.

Dacă într-o turnătorie e nevoie de mai mult minereu, dacă într-un sătuc risipit în munte oamenii au nevoie de-o școală nouă, comuniștii sînt primii care pun umărul, ca nevoile să se împlinească.

Fiecare comunist aduce în activitatea partidului experiența și priceperea lui, judecata lui sănătoasă.

Partidul e înțelept și puternic pentru că e înarmat cu atotbiruitoarea învățătură leninistă. E înțelept și puternic pentru că fiii lui sînt fiii poporului. De aceea el poate cîrmui cu adîncă pricepere mersul înainte, spre socialism, al țării întregi, crescînd în același timp oameni noi, oțeliți și cu mintea luminată.

În anii cumpliți ai asupririi, partidul a condus victorios lupta maselor muncitoare împotriva celor ce ne împilau și jefuiau.

Azi, partidul pune în mîna poporului mijloacele cele mai bune, mai noi și mai de preț pentru a înfrînge orice greutăți în drumul către construirea viitorului însorit. Partidul făurește unitatea de nezdruncinat a oamenilor muncii din patria noastră, muncitori, țărani și cărturari. Partidul, ca un învățător bun și înțelept, iscă în oameni dragostea adîncă și înflăcărată de patrie, de muncă, de adevăr.

★

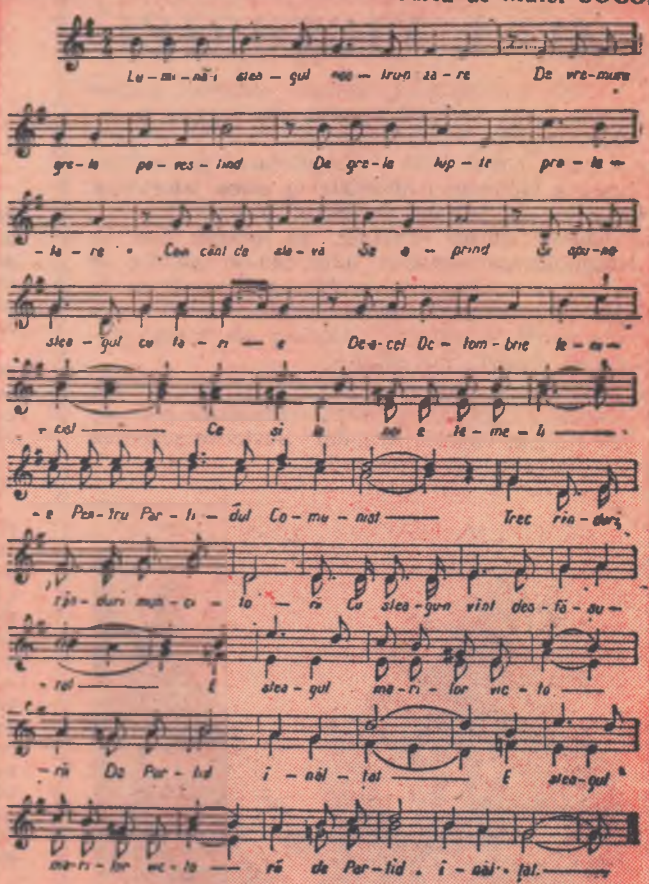
Partidul împlinește 35 de ani de viață. Sînt ani glorioși și fiecare dintre ei reprezintă o frîntură din marea dragoste și recunoștință a poporului.

Pionierii, școlarii, generația cea mai nouă a patriei, crescută sub soare liber, poartă și ei, din plinul inimii, dragostea aceasta înflăcărată și această recunoștință vie pentru partid. Partidul nu e pentru ei ceva depărtat, un nume. Cînd spun „Partid" ei află în minte pe încăruntitul și bunul lor profesor, pe zidarul care le-a durat casă nouă, pe medicul care i-a îngrijit, pe maistrul din uzină, care-i așteaptă cu drag să le dezvăluie tainele meseriei.

Steagul partidului

Versuri de Mihai BENIUC **Muzică de Matei SOCOR**

II

Și azi ne-aduce steagu -aminte
De ziua falnică de mai
Cînd se -ntrupă -n elan fierbinte
Partidul nou pe-al nostru plai.
De atunci sub faldurile sale
Se tot adună roiuri mari
Urmașii vechilor răscoale,
Vitejii fii de proletari.

III

Iar de-or cerca cu arme crunte
Imperialiștii a ne lovi,
Cu-al nostru roșu steag
în frunte,
Noi vom porni și-l vom zdrobi.
Avem o vrere neclintită
Și -n drumul nostru una știm:
O patrie nebiruită
Sub steagul roșu să zidim.

Din unități, detașamente, grupe

În călătorie cu...

Anul acesta unitatea noastră și-a propus să pornească în călătorie în cele mai îndepărtate colțuri ale patriei. Nu-i vorba de o călătorie cu trenul prin sate și orașe, sau cu vaporul pe marea albastră, ci o „călătorie" cu imagini, vederi și fotografii din toată țara. Cu ele vom alcătui un album. Am și început să lucrăm la el. Dorim însă să ne ajutați și voi, dragi prieteni din alte localități. Trimiteți-ne vederi care să ne ajute în călătoria noastră. Vrem să le grupăm pe regiuni și raioane, iar în dreptul fiecăreia să scriem cine ne-a trimis-o și ce reprezintă.

Vom călători cu albumul nostru departe, prin locuri de însemnătate istorică sau geografică sau acolo unde cîndva un poet al nostru și-a petrecut anii copilăriei, vom vedea Hidrocentrala de la Bicaz, vom cutreiera munți și cîmpii.

Albumul nostru așteaptă vederi și fotografii din orașul sau satul vostru.

Pionierii unității nr. 6
com. Bistrița
raionul T. Severin

Atențiune! transmitem un mesaj pentru radiofoniștii de la Palatul pionierilor din Timișoara

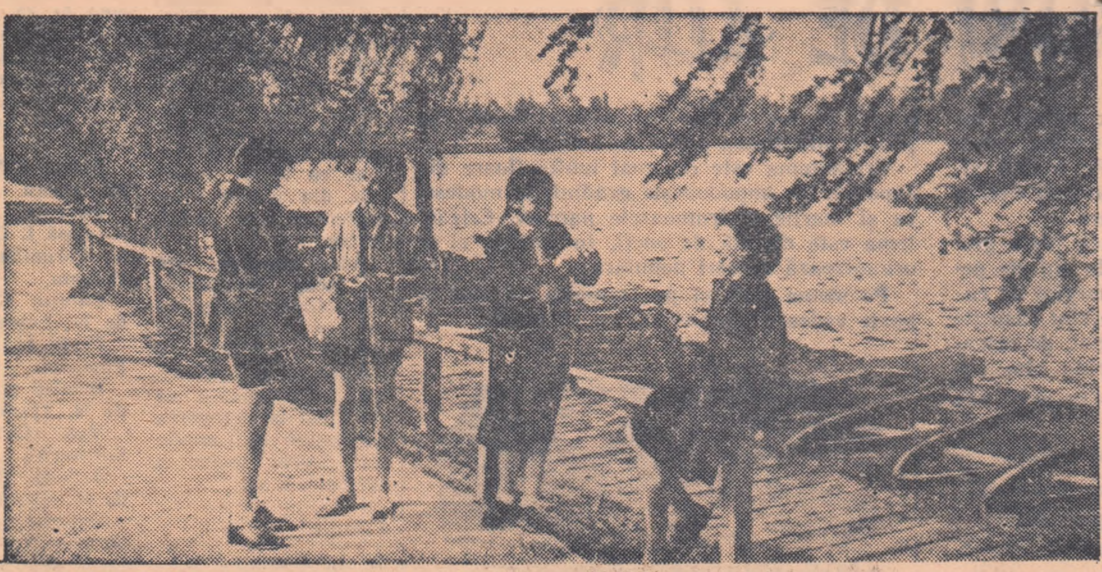
Alo! postul de recepție YO2KAC? Transmitem un mesaj din partea pionierilor dintr-un sat. Acești pionieri au citit în gazete despre cercul vostru de radiofonie și ar dori foarte mult să construiască și ei aparate cu galenă, care n-au nevoie de curent electric. Și, pentru că la ei în sat nu găsesc nici reviste de specialitate, nici materiale radiofonice, ar dori să intre în corespondență cu vestiții pionieri radiofoniști de la Palatul pionierilor din Timișoara.

Vă propunem, prieteni radiofoniști, să ascultați acest mesaj și să le trimiteți prietenilor voștri un aparat cu galenă gata construit, o schemă simplă de construcție cu explicații amănunțite și materialele necesare.

Iată adresa lor: Școala elementară din comuna MĂRTINEȘTI, raionul Orăștie, regiunea Hunedoara.

Să ne scrieți și nouă, după ce le-ați îndeplinit rugămintea.

Zi de primăvară

Prietenii sînt împreună. Va fi minunată plimbarea cu barca. Dar oare cine va vîsli?...

Sosește trenul

— Feriți linia! sosește trenul — se aude glasul impiegatului-pionier care anunță intrarea în stație a unui tren nou, deosebit de cele pe care le cunoașteți voi... De ce e deosebit? Pentru că toți călătorii sînt pionieri și școlari. In stație s-au strîns mulți copii să vadă prima lor linie ferată și aproape că nu vor să se dea la o parte din calea trenului. Privirile tuturor sînt îndreptate spre locomotiva care șuieră și pufăie greoi.

...Cîteva săptămîni în șir, la calea ferată a pionierilor au lucrat zeci și sute de utemiști și oameni ai muncii din Craiova. In fiecare după amiază, după ce-și terminau lecțiile, veneau și pionierii. Ei ajutau la nivelarea pietrișului, la descărcat și la alte lucrări mai ușoare. Acum, totul e gata. Și în timpul liber, pionierii din Craiova pot face o călătorie cu trenulețul lor, al pionierilor.

Octavian METEA
Școala profesională de operatori Craiova

Calendar: 9 mai

ZIUA VICTORIEI

Filele calendarului cuprind, deobicei, puține cuvinte dar ele sînt negrăit de bogate în înțelesuri.

Iată: 9 mai 1945 — Capitularea necondiționată a Germaniei hitleriste în urma istoricelor victorii ale Armatei Sovietice.

Aceste puține cuvinte au puterea de-a ne emoționa cu adevărat aducîndu-ne aminte de un eveniment care a deschis lumii un drum de pace și prietenie cinstită între popoare, prin răpunerea hoardelor hitleriste de către glorioasa Armată Sovietică.

Romîni și polonezi, francezi și cehoslovaci, englezi și germani cinstiți, nenumărate popoare au aflat în victoria Armatei Sovietice scăparea lor de primejdia fascismului.

Steagul sovietic flutură deasupra Berlinului

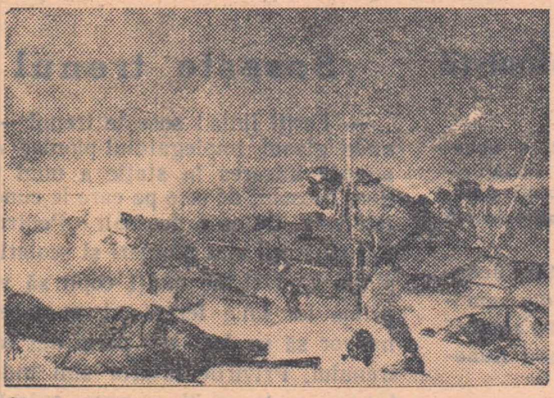
1877

Se împlinesc 79 de ani de cînd s-au prăbușit ultimele redute turcești sub asalturile soldaților romîni aliați cu ostașii ruși.

Noi am luptat atunci pentru independența națională și rușii ne-au ajutat cu frățească prietenie.

Astfel s-a făcut că în 1877 poporul nostru s-a eliberat de greul jug otoman.

Acest fapt e doar unul dintre multele exemple prin care istoria dovedește vechile și strînsele legături de prietenie dintre poporul romîn și poporul rus

N. GRIGORESCU Lupta de la Smirdan

Întîlniri

Trecînd deunăzi prin orașul în care mi-am făcut anii de școală, m-am gîndit să-i caut pe colegii pe care nu i-am întîlnit de foarte multă vreme. Știam că unii lucrează la fabrica de pe malul Mureșului.

I-am înșirat portarului numele colegilor, în ordinea în care le-am auzit strigate de sute de ori, după catalog. Da, trei colegi lucrează aici.

— Căutați-i în blocul administrativ...

In blocul indicat, cu birouri curate, lucrează un coleg în post de referent tehnic și încă două colege. Am pornit să le caut. Pe Nadia am văzut-o scriind niște fișe. Mai precis: copia pe niște cartonașe, de sute de ori, numele fabricii și o marcă de material. Scria cu plictiseala cu care a așternut odată, în primul an de școală, din pedeapsă, de o sută de ori: „n-am să mai copiez". A fost revoltată atunci de pedeapsa, ce e drept, cam prostească. Acum s-a pedepsit singură. De ce trebuie să facă asemenea treabă, cînd ea a învățat o meserie?

— Nu-mi place, știi, să lucrez în fabrică. E murdar... E mai plăcut aici.

Dar al treilea coleg?

— Cine mai lucrează aici?

— Proasta de Sanda.

— De ce „proasta"?

— Auzi, i s-a propus să lucreze cu noi în birou, și ea s-a supărat foc și a cerut să rămînă în producție.

La care secție lucrează?

— Secția chimică.

Am pornit-o într-acolo. Disprețul vorbelor Nadiei mi-a amintit cîteva întîmplări din anii trecuți. Și atunci, pentru Nadia, Sanda era o proastă. De ce? Nu voia să-i dea problemele rezolvate, ca să le copieze... Nu voia să fugă de la ore la ștrand... Dacă U.T.M.-ul o trimitea într-o duminică la țară, cu corul ori la muncă voluntară, ea (proasta) se ducea... Sau odată a ieșit campioană la canotaj, a vorbit despre recordul ei tot orașul și ea, proasta, a doua zi dimineață era în bancă, la școală și „tocea" la istorie, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic...

Secția chimică este una din cele mai complicate din fabrică. Aici se combină zeci de substanțe în cantități foarte mari. Deci sute de kilograme de acid, săruri, aglutinanți. Nu e prea ușor să le stăpînești, să scoți dintr-un acid și o bază sarea de care ai nevoe. In secție plutește tot timpul un abur chimic, înțepător și opac. Dar unde e Sanda?

Urcată pe un pod, suspendat peste o cadă cu acid furios, dă comenzi scurte. Nu s-a schimbat aproape deloc. La fel era și cînd recita poeziile lui Maiakovski ori A. Toma, pe scena sălii festive.

Il întrebai pe un muncitor bătrîn, Ioșka baci:

— Ce lucrează aici Sanda?

— Tovarășa Sanda? E meștera noastră, a secției...

— Cum? Ea singură conduce secția asta mare, munca asta grea?

— Na! și ce te miri așa? De ce să nu conducă? Știe meserie, să conducă toată fabrica.

O mînă puternică îmi strînse brațul.

— In sfîrșit ai venit să-ți vezi tovarășii...

Sanda mă duse în cabina maistrului.

— Aici e mai multă liniște. Ce ți-a spus Ioșca baci?

— Te-a lăudat.

— O, acum mă laudă. Să-l fi întrebat de mine acum cîțiva ani.

Și uite, am rămas aici.

Fără să-l observăm, se apropie de noi inginerul șef.

— Tovarășă Sanda, ce mai cauți aici?

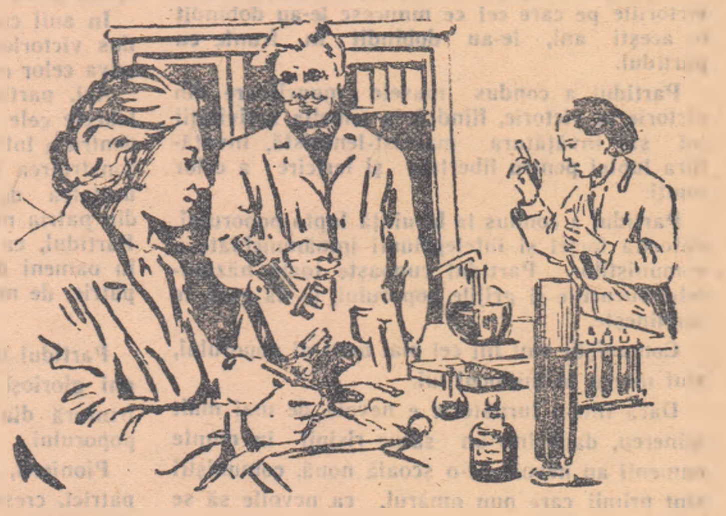
Și continuă, explicîndu-mi mie pricina vorbelor sale răstite:

— A lucrat toată noaptea, că s-a stricat dispozitivul de la cazan. Acum e 12 și ea tot aici...

— Bine, bine, plec.

La poartă, la ieșire, am întîlnit-o iar pe Nadia.

— Ai terminat?

Tuna și fulgera: „Ce! să lucreze aici o copiliță de 18 ani? Unde nici nu era voie să intre înainte o femeie! Să mă învețe ea pe mine? Pe mine, care am încărunțit în meserie cînd ea nici nu venise încă pe lume?..." A fost greu să-i conving... Odată, supărată de atîtea sîcîieli și priviri ironice, m-am dus la biroul unde lucrează Nadia. Mi-au dat un caiet, să înregistrez cifre de producție. Scriam o cantitate, alta... Dă-o încolo! Asta-i meserie, să înregistrezei ca o mașină munca vie a altora? Inapoi la secția chimică!

— Nu prea. Dar mi-a plecat șeful și pot s-o șterg...

Și se depărtă repede, aproape lipită de gard, să n-o vadă cumva portarul. Așa fugea și de la ore.

Pe poarta mare iese Sanda, ținînd de ghidon o bicicletă. Portarul o salută respectuos.

Ce-aș putea să vă spun, în loc de încheiere? Un lucru foarte firesc: Sanda este comunistă. E prima utemistă, din promoția noastră școlară, care a fost primită în rîndurile partidului celor ce merg în fruntea vieții..

Șerban VOICU

GLOBURI DE AUR

In legende, japonezii numesc patria lor „Țara celor 500 de toamne". Toamna, aerul în Japonia este foarte curat. Pe fondul albastru-închis al cerului se conturează fiecare copac, fiecare tufă, fiecare floare.

Sub razele soarelui sclipesc ca niște globuri aurii crizantemele. La unele din ele petalele par niște panglicuțe cu margini de culoare deschisă, la altele petalele sînt răsucite ciudat și formează un ghem bogat, de culoare purpurie, cu pete mici gălbui; alte crizanteme au petalele asemănătoare unor ace argintii.

Mai există crizanteme la care petalele ies ca o perie dintr-o cupă adîncă și îngustă, făcînd floarea să semene cu o pensulă.

In Japonia se cultivă și crizanteme comestibile. In floarea crizantemei comestibile există pînă la 250 de petale albe și zemoase. Din ele se prepară o salată. Din crizanteme uscate se fac doctorii împotriva răcelii sau pentru stimularea poftei de mîncare.

Crizantema este cea mai iubită floare din Japonia. Ea împodobește grădinițele modeste ca și marile și frumoasele parcuri. Crizantema este cîntată de poeți. In cinstea ei se organizează serbări populare.

Pe stema țării și pe ștampila de stat se poate vedea o crizantemă cu 16 petale.

Pionieri și școlari,

Teatrul de marionete și păpuși „Țăndărică" organizează între 1 aprilie — 15 mai, în cinstea zilei de 1 iunie, Ziua Internațională a Copilului, un concurs de desene cu teme inspirate din piesele reprezentate de acest teatru.

Acest **concurs** are ca **scop** stimularea aptitudinilor creatoare și dezvoltarea gustului artistic al pionierilor și școlarilor. De asemenea va contribui la strîngerea legăturilor de prietenie între teatru și spectatorii săi.

Condiții de participare:

— La acest concurs pot participa pionierii și școlarii din capitală între 8—12 ani.

— Inscrierile se fac pînă la 25 aprilie, la profesorii de desen.

— Participanții vor prezenta un singur desen cu temă inspirată din următoarele piese:

Străjerul Mării — de M. Stoian.

Povestea Porcului — după I. Creangă de V. Porumbacu și V. Filipoiu.

Călușul Cocoșat — de N. Erșov.

Frații Liu — de Al. Popovici.

Băiatul și Vîntul — de N. Trandafilova.

Moș Gerilă — de Surinova.

Artiștii Pădurii — de H. Ghernet.

Desenele pot reprezenta scene din spectacol sau scene imaginate de elev pentru piesa pe care și-a ales-o. Ele nu se vor executa în timpul spectacolelor, ci după imaginație și vor fi lucrate în creion colorat, acuarelă, tempera, pe hîrtie de desen de dimensiunea 20/30 cm. Pe verso se va indica numele participantului.

Ele vor fi însoțite de explicații sumare privind subiectul tratat.

— Desenele vor reflecta posibilitățile de creație ale pionierilor și școlarilor, fără o intervenție directă a persoanelor mature.

— Lucrările vor fi depuse la profesorii de desen pînă la 15 mai.

— In perioada concursului, va funcționa la sediul teatrului, din strada Academiei 18—20, un cabinet de consultații, condus de pictorii scenografi ai teatrului, marțea între orele 9—12 și vinerea între orele 16—18. La acest cabinet se vor da indicații asupra concursului.

Se vor acorda următoarele premii:

— Un premiu I: o bicicletă,

— Două premii II: cîte un aparat de fotografiat.

— Două premii III: cîte 1 trusă de desen completă.

— Zece mențiuni constînd din permanente la spectacolele teatrului, cutii cu acuarele, pasteluri, planșe de desen, muzicuțe de gură etc.

Din desenele primite se va organiza în holul teatrului o expoziție.

FIII CEI MICI AI PARTIDULUI

Făgăduiala

Bunica nu curățise coșul de mult. Biata bunică! Doar ea și cu nepoțica vedeau de toată gospodăria.

Intr-o seară, hornul a luat foc. Bunica și nepoata s-au speriat tare Acoperișul era de șindrilă, uscat și vechi... Dacă ar fi luat foc și el, ar fi ars toată casa ca o lumînare.

Au sărit vecinii. A sărit și vecinul lor, pionierul Antoniu Constantin. Era o zăpăceală de neînchipuit. Cineva a adus o sticlă cu oțet. Oțetu-i bun în asemenea cazuri, dar cum să-l toarne pe coș? Acoperișul era înclinat mult și foarte șubred, se putea prăbuși sub greutatea unui om.

— Mă sui eu, strigă Constantin. Eu sînt ușor și cu mine n-are să se rupă acoperișul. A luat sticla cu oțet în dinți și a început să se cațere. Mîinile și picioarele lunecau pe șindrila lustruită de vreme. Il dureau dinții grozav. Ce vreți, nu-i glumă să porți o sticlă de un kg în dinți. Ba, la un moment dat, i s-a părut că s-au rupt cei doi dinți din față. „Dacă nu ajung, arde casa“ își tot spunea Constantin. Și gîndul acesta l-a ajutat să ajungă pînă la coșul aprins. A turnat oțetul, și flăcările au început a se potoli. Mai ieșea doar un fum albicios. Casa era salvată.

Ceea ce v-am povestit este un fapt petrecut nu de mult la Tîrgu Ocna. Antoniu Constantin este elev în clasa a VII-a. Atunci cînd a primit cravata roșie, Constantin a făgăduit că va fi un demn cetățean al patriei sale. Iată, acum a avut prilejul să îndeplinească o părticică din făgăduiala sa.

A. WEISS

N-a fost ușor!

Din curtea școlii din Dracea poți cuprinde aproape întreg dealul. Străjuit de arbori, de departe, dealul îți pare acoperit de o pădure deasă. De fapt pădure îi poți zice abia în ultimul timp. Inainte vreme, cînd era proprietar moșierul Golescu, arăta ca o adevărată paragină. Din cauza asta, norii de ploaie se abăteau destul de rar deasupra comunei și pămîntul era uscat.

Acum, nu de mult, un maldăr de puieți așteptau să fie sădiți pe lîngă cei puși în anul trecut. Ce-i drept, era nevoie de multă muncă și sătenii ocupați cu însămînțările nu prea aveau vreme să planteze puieți.

★

La școala din comuna Dracea, raionul Turnu Măgurele, învață și copii din satele apropiate. In dimineața aceea, mergînd spre școală, copiii mai duceau cu ei, în afară de ghiozdan, cîte o cazma, sapă sau lopată.

— Prea din noapte ați plecat la cîmp, gospodarilor, le striga în glumă cîte un sătean.

Cîteva ore mai tîrziu, „gospodarii” aveau s-arate însă ce pot.

In după amiaza aceea soarele încălzea puternic, atît de puternic, încît îți era lene să și mergi. Cu toate acestea, sus, pe deal, se vedea o droaie de mogîldețe care forfoteau pe acolo fără-ncetare. Erau copiii de la școală. Se răspîndiseră pe coasta dealului, ca să planteze cei 15.000 de puieți pe $1^1/_2$ ha de pămînt.

După ce s-au împărțit în echipe de cîte trei copii, au început lucrul, dar așa, foarte „organizat”. Unul săpa groapa, altul scotea pămîntul, iar altul punea puietul și apoi bătătorea pămîntul. Nu-i ușor să sapi o groapă, dar-mi-te 15.000. Pămîntul era atît de uscat, încît cerea multă trudă copiilor. Și de-ar fi fost numai atît; dar arșița soarelui era și ea greu de învins. Pionierii nu au dat însă înapoi, ci, alături de tovarășii profesori și tovarășa instructoare, mai cu cîte o glumă, mai cu un cîntec, au plantat pînă-n seară mai mult de jumătate din teren. E drept că veniseră aproape toți copiii din școală.

„O treabă începută trebuie însă și terminată“, și-au zis pionierii, așa că a doua zi cei din sat i-au văzut din nou urcînd dealul cu uneltele și puieții pe umăr. In ziua aceea nu a mai rămas neplantat nici unul din cei 15.000 de puieți.

Acum cei cîțiva arbori bătrîni par a se uita la vlăstarele tinere ce-i înconjoară, de parcă le-ar spune:

— Voi veți alcătui o adevărată pădure. Cei care v-au plantat vă vor îngriji și, o dată cu ei, veți crește și voi.

D. FREAMĂT

Al naibii cuc!

Să vă povestim acum și o întîmplare care a durat... trei ani. Ea s-a petrecut în satul Suplac.

Prin satul acesta — și prin altele — dăinuia de multă vreme o credință, de altfel greșită: să nu ari, să nu semeni pînă nu auzi cucul. Dar și cucul ăsta e o pasăre poznașă. Dacă, de pildă, iarna e grea și lungă, atunci și cucul cîntă tîrziu de tot.

Tocmai cucul i-a adus mari necazuri lui Fatura, un localnic din Suplac. Fatura a semănat tîrziu și, cînd grîul a încolțit, s-a trezit că jumătate din boabe nu rodiseră. Boabele erau luate de la stat, de la centru, iar chiaburii, care abia așteptau o asemenea întîmplare, au început a sușoti: „statul dă grîu de sămînță prost”.

Fatura avea un băiat la școală, în clasa a V-a, pionier. Băiatul se numea Carol. Și-a frămîntat mult mintea Carol, și cu el prietenii săi de la cercul tinerilor naturaliști, să afle cauza pentru care n-a încolțit grîul. Intr-o zi au adunat din pod vreo 100 de boabe rămase prin crăpături și au făcut încercarea puterii de încolțire. 96% din boabe au încolțit. Ei drăcie! Semințele-s deci bune. Care-o fi atunci cauza?

In altă zi au cercetat lotul lui Fatura. Nimic deosebit, numai că au găsit o grămadă de insecte roșii, cu cîte două pete negre pe spate. Păduchi de cîmp. Nu cumva?... Și s-au dus la tovarășul profesor de științele naturii cu cîteva insecte adunate într-o sticluță.

Cu acest prilej copiii aflară povestea păduchelui de cîmp, unul din cei mai periculoși dăunători.

Insecta asta afurisită învie atunci cînd soarele încălzește bine, cînd razele lui ajung chiar sub frunzele uscate unde se adăpostește ea. De îndată ce învie, mănîncă sămînța abia încolțită. Ca să scapi de ea, trebuie să semeni înainte ca ea să învie. Cînd firele de grîu sînt mărișoare, păduchele nu mai are ce le face.

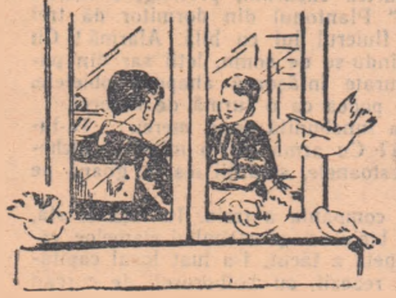
Acum totul era lămurit. Tatăl lui Carol semănase la cîntatul cucului. Vremea se încălzise, iar păduchele dăduse năvală în semințe. Toate acestea Carol i le spuse tatălui său și, deși acesta era un om înțelegător, iată că de astădată se supără. Pricepuse el că trebuie să fie ceva adevăr la mijloc în cele ce-i spusese fiul său, dar e greu să ieși dintr-odată din obiceiuri vechi, chiar dacă nu sînt bune. In celălalt an, grîu tot de la centru a luat — dar, pînă să-l semene, a așteptat cîntatul cucului.

Atunci s-a supărat și Carol. „Stai să vedem noi!” și-a zis el... și pe o bucată de pămînt a semănat din vreme, din același grîu. La început tatălui său nu i-a prea venit la socoteală. Pînă la urmă a lăsat bucata de pămînt în seama băiatului. Grîul lui Carol a ieșit des ca peria. Celălalt, rar. Iar îl mîncaseră păduchii.

Sfîrșitul e lesne de înțeles. Anul acesta, al treilea, tatăl lui Carol a semănat devreme. Acum cînd aude cucul cîntînd se uită la fiu-su și-i vine, așa, nu știu cum, a rîde. Al naibii cuc!

AL MIHU

Două „cazuri“...

Dacă ai privi rubricile catalogului clasei a V-a C, Școala nr. 1 din Rîșnov, ai constata cu ușurință că nici un pionier n-are și nici n-a avut în toate cele patru pătrare medii sub trei. Și, pe drept cuvînt, detașamentul clasei a V-a C se mîndrește cu asta.

Firește, curiozitatea ne-a îndemnat să-i întrebăm pe pionieri cum au izbutit acest lucru.

— Noi ținem la onoarea detașamentului — a răspuns președintele.

Cum tăceam, așteptînd mai multe amănunte, președintele a continuat: „Să vedeți cum a fost cu Butnaru și atunci o să vă lămuriți cum nu se poate mai bine“.

Butnaru nu e un băiat rău. La începutul anului a învățat chiar foarte bine. Apoi a început s-o cam „scrintească“ la matematică. Cauza? Nu era atent în ore, iar acasă... acasă creștea iepuri și porumbei; de lecții nu prea avea vreme.

Detașamentul a înțeles ce primejdie îl amenință pe Butnaru și a hotărît să-i vină în ajutor. Văsui Gheorghe, cel mai bun elev din clasa V-a C, membru în colectivul de conducere al unității, a început să învețe și să-și facă temele împreună cu el. Tare ar mai fi vrut Butnaru să lase lecțiile și să vadă ca deobicei de porumbei și iepuri.

— Invățăm mai întîi la matematică. Apoi ne jucăm împreună, îi spunea Văsui. Incet, încet, Butnaru s-a deprins cu noul program și s-a pus ușor la punct cu matematica.

S-ar zice că ăsta-i singurul „caz“ din detașament. A mai fost însă unul. E vorba de Faltișca Ion. Băiat silitor de altfel, dar avea un obicei rău: nu putea să stea liniștit în timpul orelor... se foia într-una în bancă.

— Ce faci, Faltișca? îl întrebau cînd și cînd tovarășii profesori.

— Eu? Nimic, răspundea el. Și se așeza ca și cum nu despre el ar fi fost vorba.

Intr-o zi am avut o adunare de grupă. „Ascultă, Faltișca, vrei să te liniștești sau nu? l-a întrebat de-a dreptul Petric Olimpia, președinta de grupă. Crezi că, dacă ești bun la învățătură, poți să-ți permiți orice?“

Faltișca a înghițit în sec și s-a aprins la față ca o flacără. Incă nu mai pățise una ca asta. De la acea adunare Faltișca s-a mai potolit puțin. Și-apoi, văzînd că tot îl tragem la socoteală pentru indisciplină, s-a schimbat mult.

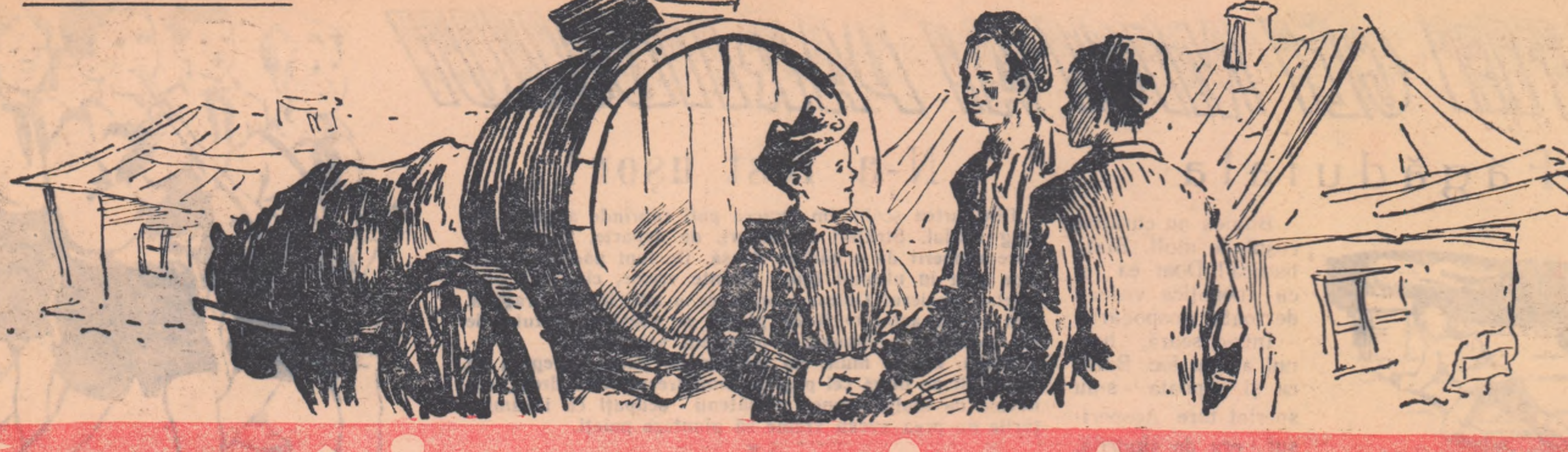
După aceste explicații, am înțeles limpede de ce în clasa a V-a C nu e și nici nu poate fi vreun pionier slab la învățătură sau indisciplinat.

A. AURELIAN

Azi lucrează cu sîrguință în laboratoare, mîine vor fi muncitori destoinici, tehnicieni și ingineri. Foto: GR. PREPELIȚĂ

Vasile Mănuceanu

ÎNTÎIA MISIUNE

Intre zidurile posomorîte ale regimentului, adumbrite de plopi înalți și singuratici, Miluță uitase aproape cu totul că deasupra mai e un cer cu soare, că în afara zidurilor mai ființează și altă lume.

La urechea lui nu răzbeau decît comenzi răstite, chemările prelungi, stinse, ale gorniștilor, înjurăturile plutonierului Scroambă și, rare ori, în ceasurile mai liniștite, de amiază, bocete femeiești, din cimitirul de peste drum.

Dar într-o zi s-a stricat instalația de apă a regimentului.

Majorul Scroambă i-a dat în primire o saca și un cal costeliv, iar el, soldatul Constantinescu Emil, s-a apucat să care, cît îi ziulica, apă pentru regiment. O aducea dintr-altă mahala, unde se afla o fîntînă veche, de piatră. Și, în drumurile acestea, Miluță putea să privească în voie cerul, străzile, oamenii, să răsufle adînc...

Repararea instalației s-a lungit pînă spre toamnă. Incepuseră să cadă ploi tot mai dese. Ulițele mărginașe ale tîrgului, strîmbe și desfundate, se transformau în mlaștini de noroi cleios.

Și odată, cînd se întorcea cu butoiul plin, calul cel costeliv s-a poticnit într-o viroagă de clisă și n-a mai putut să tragă. A icnit, a dat în genunchi, a smucit șleaurile, dar n-a fost chip să urnească sacaua, înglodată pînă la osie. Zadarnice au fost toate îndemnurile și strigătele lui Miluță. Animalul, bătrîn și neputincios, tremura de încordare, dar sacaua rămînea neclintită în noroi. Și timpul trecea. Pe Miluță îl cuprinsese disperarea. Ii dăduseră lacrimile. Se așeză pe un bolovan și-și șterse pleoapele cu mîneca mantalei.

— Ce s-a întîmplat, frățioare?

Miluță ridică ochii. In fața lui stăteau doi băieți, ceva mai răsăriți ca el, îmbrăcați în niște bluze vechi, unsuroase. Să tot fi avut 16—17 ani. Unul era înalt oacheș și purta o șapcă fără cozoroc. Celălalt avea bască și era pistruiat foc.

— Ce s-a întîmplat, măi leatule? repetă vlăjganul negricios.

Miluță nu putu să răspundă pe loc. Il îneca plînsul. Interveni însă pistruiatul:

— Ce, tu nu vezi? S-a împotmolit. Hai să-i dăm o mînă de ajutor. Leat, mînă buiestrașul, că noi o să împingem la roată.

Cu chiote, cu opintelile calului, cu brațele voinice ale celor doi, sacaua se urni din glod. Dincolo de mlaștină, Miluță opri calul și încercă să îngîne o mulțumire către salvatorii lui. Pistruiatul însă, izbit de-un gînd, se minună deodată:

— Ia stai, frate... Dar la han, la Nastasia, ce te faci? Că e o mocirlă... de-acolo chiar că nu mai ieși!

— Nu știu, îngăimă Miluță... o să...

— Lasă, Culaie, tot avem noi drum într-acolo. Mergem împreună și-l ajutăm, hotărî negriciosul.

Și porniră tustrei, prin mijlocul uliței, după saca. Miluță trăgea cu coada ochiului la cei doi. Ar fi vrut să le arate recunoștința pentru gestul lor simplu, de omenie, și nu știa cum.

Tot lunganul începu vorba:

— Ești de la 21 infanterie?

— Da,

— Copil de trupă?

— Da.

— Și ce ți-a venit să te faci copil de trupă?

— Nu mi-a venit. M-a dus unchiu-meu. N-am părinți, sînt orfan.

— Ca mine, spuse prietenos și cu tristețe pistruiatul. Hai să ne cunoaștem: pe mine mă chiamă Culaie, iar pe el — Mihai.

Miluță se prezintă milităreşte: Constantinescu Emil.

— Vrei să ajungi ofițer? îl iscodi Mihai, după o vreme.

— De... mi-ar plăcea da' vezi, pe ofițerii noștri nu-i iubește nimeni...

Mihai și Culaie se priviră parcă cu înțeles. Apoi negriciosul continuă discuția:

— Și zi... sînt răi. Vă bat?

— Te cred. Ia uită-te colea. Și Miluță aplecă ceafa, pe care se lățea o vînătaie cît toate zilele.

Tăcură. Dar la un colț, Mihai apucă brusc de dîrlogii mîrțoagei și o opri. Apoi, sub privirile nedumerite ale lui Miluță, își suflecă la spate cămașa:

— Ia vezi și matale, soldățelule...

Pe spinarea flăcăului se arătară trei vărgi negre, groase. Miluță se înfioră:

— Cum... dar pe tine... cine...

— Inginerul, răspunse scurt Mihai. Eu și Culaie lucrăm la „Metalul Romînesc". Află, frate-meu, că și la noi se bate. Peste tot se bate. La noi bat inginerii, maiștrii, patronii. La voi bat ofițerii. Tot aia e.

Miluță tăcea, tulburat.

Culaie înțelese iute ce se petrecea în capul acela tuns chilug, de sub boneta militară. Puse mîna pe umărul lui Miluță:

— Lasă, măi leat, că o să te dumirești tu cum stă chestia. Deocamdată știi ce? Hai să fim prieteni. Vouă vă dă permisie în oraș duminica?

— Nu ne dă mereu. Da-n duminica asta ne dă.

A trecut și toamna și iarna. Prietenia înfiripată atunci, sub cerul mohorît, și-a tors firul peste săptămîni și săptămîni...

Intr-o duminică însorită, prietenii s-au întîlnit, ca deobicei. S-au dus cu toții în bîlci. Culaie a cumpărat turtă dulce. Au tras la țintă, au admirat zborul de călușei, au rîs mult de năzdrăvăniile paiațelor, au ascultat nemaipomenitele reclame despre omul-maimuță și cîinele savant...

Apoi Mihai a scos un ceasornic străvechi și uriaș, de buzunar, pe care l-a consultat cu seriozitate.

— E cinci fără un sfert. Tu pînă la cît ești învoit, Constantinescule?

— Pînă la 8.

Atunci e-n regulă. Uite ce e: la noi în cartier avem o... însfîrșit, un fel de adunare, cîțiva prieteni. O să fie și muzică. Dacă vrei, asculți muzică. Dar cred că mai de grabă ai să asculți ce se va discuta acolo. O să te intereseze mult, sînt sigur.

Miluță rămase încurcat. Ce fel de petrecere o mai fi și asta? Oricum, dar cu băieții ăștia buni și săritori nu se putea simți decît bine. De aceea, acceptă invitația.

După vreo 20 de minute se aflau într-o străduță din cartierul fabricilor. Se opriră în fața unei case scunde, cu gard dărăpănat, pe care spînzurau zorele ofilite. Din casă răzbeau sunetele cam hîrîite ale unui gramofon. Rezemat de poartă, un tînăr în haine de sărbătoare fuma. Zărindu-i pe cei trei, le făcu semn, zorindu-i:

— In sfîrșit! Intrați mai repede. Apoi coborî glasul: Tovarășul de la U.T.C. a sosit de 5 minute.

Și zîmbi, arătînd către Miluță:

— El e... soldățelul, noul nostru prieten?

Trecuse de miezul nopții. Plantonul din dormitorul companiei a treia se așezase obosit, pe o bancă, lîngă ușă. Pleoapele-i erau de plumb. Moțăia. Deodată sări ca ars în picioare. In fața lui, în semiîntuneric, se ivise o făptură. O măsură zăpăcit, apoi stupi cu necaz.

— Ptiu, bată-te să te bată, măi Miluță! Te ții de drăcovenii... Ori n-ai somn?

— Nu pot să dorm, nea Achime, mă doare o măsea. Afurisit mă doare. Știi ce? Tot ești matale ostenit, culcă-te vreun ceas. Iți țin eu locul.

— Tu, măi țîcă...? Ostașul se scărpină în cap.

— N-avea grijă, nea Achime, că n-adorm. Nu mă lasă măseaua...

Achim tot șovăia, dar, în cele din urmă, învins de ispita somnului, se învoi:

— Bine, frate-meu. Numa-' ai grijă...

Și peste cîteva minute, sforăitul lui de om trudit se amestecă cu răsuflările greoaie ale celorlalți...

Parcă atîta aștepta Miluță. Și-a scos mai întîi bocancii. S-a furișat în vîrful picioarelor pînă la patul lui, a dibuit sub saltea și a scos de-acolo un pachet alb. Apoi a început o treabă foarte curioasă: se strecura ca un spiriduș printre paturi și vîra cîte ceva în vestoanele agățate de căpătîi, ori sub pernă, cum îi venea mai la îndemînă. Dacă omul din pat se mișca, Miluță se lăsa jos, cu răsuflarea oprită. In lumina slabă a becului albastru, umbra băiatului părea un ghem care se desfășoară și se strînge...

In magazia de efecte, printre vrafuri de cartușiere și bocanci, plutonierul Scroambă își lua gustarea obișnuită: măsline și o ceașcă de drojdie. Intre două înghițituri, netezi cu mîna, pe masă, o hîrtie pe care o culesese din dormitorul ostașilor. Era tipărită cu slovă măruntă. Se agățase de ea așa, într-o doară, neavînd ce face. Iși petrecu după urechi sîrmele ochelarilor și începu să silabisească:

„Ostași! Sub haina voastră militară bate o inimă de muncitor sau de țăran. Voi v-ați dus să serviți patria, dar în realitate îi serviți pe jefuitorii ei. Ei vă pun arma în mîini ca să trageți în muncitori, în frații și părinții voștri, cînd aceștia, împinși de mizerie, își cer dreptul la o viață mai omenească..."

Plutonierului îi căzură ochelarii. Zvîcni de pe scaun de parcă l-ar fi înțepat o viespe.

— Uită-te drăcie...!!

Vîrî hîrtia în buzunar și porni glonț spre cancelaria căpitanului Axan. In prag însă șovăi și se întoarse greoi, asudat, cu fruntea încrețită. Se proțăpi pe picioarele crăcănate, în mijlocul dormitorului. Iși înfipse degetele în centiron și răcni un „drepți!" de zăngăniră ferestrele. Soldații aveau o oră liberă la prînz și se lungiseră pe paturile tari, să mai fure cîteva clipe de somn chinuit. La răcnetul lui Scroambă, săriră buimaci, tropăind și se aliniară pe intervalul dintre paturi. Majorul, tot cu mîinile în centiron, se rățoi, fulgerîndu-i cu priviri teribile.

— Vrei să mă bagi la apă, leat? Pe mine bă, tata-l tău?

Și scoase hîrtia din buzunar, fluturînd-o.

Ce-i asta bă, n-auzi? Umbli cu agitație suversivă, ai? Plutonul de izecuție te-așteaptă, leat!

Apoi, muindu-și brusc glasul:

— Da-' ai noroc că sînt io om bun, bă, plăvane, și nu te raportez.

D-aia îți ordon: care ai fițuici d-astea să le pui pînă-n zece minute la mine pe masă, în magazie. Io ies să mă plimb p-afară. Nu vreau să știu nimic. Da' să izecuți ordinu, că altfel te-a luat aghiuță. Sînt om bătrîn, bă leat, familist cu copii, și n-am chef să intru la pîrnaie din cauza ta...

Și le întoarse spatele, depărtîndu-se măreț.

Cînd se înapoie peste un sfert de ceas, găsi pe masă trei manifeste, pe care le lăsaseră acolo trei inși mai slabi de înger. Scroambă cam pricepea el că mai trebuie să fie și altele, dar nu-i plăcea să-și facă prea multe probleme. Deschise ușa sobiței și le dădu foc, mormăind supărat:

— Auzi, să mă bage ei pe mine la pîrnaie.

Lumina tulbure încă a zorilor a început să se strecoare în baracă prin geamurile murdare. Dar pînă la deșteptare mai e. Trupurile ostașilor se foiesc în somn, gemînd, cu mădularele înțepenite. E liniște.

Și deodată, cu totul pe neașteptate, o trompetă începe să sune în curtea cazărmii, prelung, sinistru: „Ta-ta-ta-ta-ta-ta-ta" Plantonul din dormitor dă trei țignale scurte din fluierul lui cu bilă. Alarmă! Cu ochii serbezi, clătinîndu-se de somn, leții sar din paturi. Mîinile înfrigurate înfășoară anapoda obielele, Bocancii tropăie pe podea ca o turmă de berbeci.

Și afară trompeta înnebunită sună mereu: „Ta-ta-ta-ta-ta-ta-" Alarmă! Cu arma într-o mînă și încheindu-și din mers vestoanele, soldații ies în goană pe platou, fac front.

S-a adunat toată compania a treia. In fața ei stă, cu mîinile la spate, biciuindu-și carîmbul cizmelor, căpitanul Axan. Trompeta a tăcut. I-a luat locul căpitanul Axan. Vorbește repezit, cu bolboroseli de curcan mînios:

— Muncitorii s-au răsculat împotriva ordinei publice... patria... constrîngere... pedepsire...

Ostașii, cu aburii somnului în creier, nu înțeleg prea mult din toate astea. Un singur lucru îl aud limpede: acel „înainte marș" de la sfîrșit. Și pornesc.

Pe strada pustie, cadența pașilor are ecouri de tunet. In geamuri apar capete zburlite, curioase.

La urma companiei duruie o cărucioară pe două roți, cu mitraliera și munițiile ei. Pe capră e Miluță. Se zgribulește sub manta și mînă în neștire mîrțoaga. Gîndurile i se ciocnesc dureros în cap: „Acum... acum, ce va fi acum?"

S-a luminat de-a binelea. Ziduri masive, cenușii, înconjurate de maidane cu gunoi, apar în față, ca niște metereze. Fabricile...

Brusc, răsună comanda: „Stai!" Și urmează alte comenzi, mai lungi. Trupa se desfășoară ca pentru luptă. In spatele porților zăbrelite, Miluță îi vede pe muncitori. Sînt liniștiți, tăcuți. Unii răsucesc țigări. Căpitanul Axan se apropie de poartă și parlamentează ceva cu cei dinăuntru. Miluță n-aude răspunsul, dar îl ghicește pe chipul furios al căpitanului, cînd acesta se întoarce spre companie. Și iarăși bolboroselile amintite: „Patria... bolșevicii... pînă la unul!"

In tăcerea grea care urmează, izbucnește un singur „ura!" subțirel, caraghios. L-a scos majorul Scroambă, care acum se uită fîstîcit împrejur. Axan e palid ca moartea. A început să înțeleagă situația. Dar nu lasă să se vadă asta. Strigă cu ochii injectați:

— Asupra bolșevicilor...

Miluță își simte inima zvîcnindu-i ca o minge. Ar vrea să strige, dar fălcile i s-au încleștat, de piatră.

— ...foc!

Nimic. Nici o armă n-a trosnit. Gurile lor rămîn mute, negre, țintind spre pămînt.

Lacrimile curg liniștite pe fața lui Miluță. S-a ridicat în picioare în cotigă. Și deodată, ca printr-o pînză, îi zărește între muncitori pe Mihai și pe Culaie. Mihai își flutură către el șapca fără cozoroc.

Abia atunci, dintre fălcile încleștate, izbucnește nestăpînit strigătul:

— Fraților!

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel 7.61.00, 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS—3452